
SBÍRKA ZÁKONŮ ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 72

Rozeslána dne 1. prosince 1995

Cena Kč 11,50

O B S A H:

279. Zákon, kterým se mění zákon České národní rady č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a zákon České národní rady č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů
280. Nález Ústavního soudu ze dne 25. října 1995 ve věci návrhu na zrušení některých ustanovení obecně závazných vyhlášek obce Kostice o udržování pořádku v obci a o místních poplatcích
281. Nařízení vlády, kterým se zvyšují částky životního minima
282. Vyhláška Ministerstva práce a sociálních věcí, kterou se mění a doplňuje vyhláška Ústřední rady odborů č. 165/1979 Sb., o nemocenském pojištění některých pracovníků a o poskytování dávek nemocenského pojištění občanům ve zvláštních případech, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška Ústřední rady odborů č. 143/1965 Sb., o poskytování peněžitých dávek v nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a vyhláška Federálního ministerstva práce a sociálních věcí a Ústřední rady odborů č. 51/1973 Sb., o úpravě některých poměrů pěstounů vykonávajících pěstounskou péči ve zvláštních zařízeních
283. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Smlouvy mezi Českou republikou a Egyptskou arabskou republikou o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku

Opatření ústředních orgánů

Oznámení Ministerstva financí o vydání opatření, kterým se doplňuje opatření, kterým se stanoví účetní výkazy pro rozpočtové a příspěvkové organizace a obce

Oznámení České národní banky o vydání opatření o kapitálové přiměřenosti bank a opatření o úvěrové angažovanosti bank

279

ZÁKON

ze dne 2. listopadu 1995,

kterým se mění zákon České národní rady č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a zákon České národní rady č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

Čl. I

Zákon České národní rady č. 367/1990 Sb., o ob-

cích (obecní zřízení), ve znění zákona České národní rady č. 439/1991 Sb., zákona České národní rady č. 485/1991 Sb., zákona České národní rady č. 553/1991 Sb., zákona České národní rady č. 302/1992 Sb., zákona č. 68/1993 Sb. a zákona č. 152/1994 Sb., se mění takto:

§ 17 včetně nadpisu zní:

„§ 17

**Omezující opatření k zabezpečení
místních záležitostí veřejného pořádku**

K zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku [§ 14 odst. 1 písm. o)] může obec obecně závaznou vyhláškou vydanou v samostatné působnosti stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v obci, lze vykonávat pouze na místech a v čase vyhláškou určených, nebo stanovit, že na některých veřejně přístupných místech v obci jsou takové činnosti zakázány.“.

Čl. II

Zákon České národní rady č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., zákona České národní rady č. 344/1992 Sb., zákona České národní rady č. 359/1992 Sb., zákona

č. 67/1993 Sb., zákona č. 290/1993 Sb., zákona č. 134/1994 Sb., zákona č. 82/1995 Sb. a zákona č. 237/1995 Sb., se mění takto:

1. § 46 odst. 3 zní:

„(3) Za přestupek podle odstavců 1 a 2 lze uložit pokutu do 30 000 Kč.“.

2. V § 47 odst. 1 se vypouští písmeno ch).

3. § 47 odst. 2 zní:

„(2) Za přestupek podle odstavce 1 písm. a) až d) lze uložit pokutu do 1000 Kč, za přestupek podle odstavce 1 písm. e) a f) pokutu do 3000 Kč a za přestupek podle odstavce 1 písm. g) a h) pokutu do 50 000 Kč.“.

Čl. III

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Uhde v. r.

Havel v. r.

Klaus v. r.

280

NÁLEZ

**Ústavního soudu České republiky
Jménem České republiky**

Ústavní soud České republiky rozhodl dne 25. října 1995 v plénu ve věci návrhu přednosty Okresního úřadu v Břeclavi na zrušení některých ustanovení obecně závazných vyhlášek obce Kostice o udržování pořádku v obci a o místních poplatcích

takto:

1. V obecně závazné vyhlášce o udržování pořádku v obci Kostice ze dne 29. června 1994 se ruší v čl. 4 část vyjádřená slovy „a vyhlášky o místních poplatcích“.

V ostatním se návrh zamítá.

2. V obecně závazné vyhlášce obce Kostice o místních poplatcích ze dne 27. října 1994 se ruší čl. 8 odst. 2. Nález nabývá účinnosti dnem vyhlášení ve Sbírce zákonů.

Předseda Ústavního soudu České republiky:

JUDr. Kessler v. r.

281

NAŘÍZENÍ VLÁDY

ze dne 15. listopadu 1995,

kterým se zvyšují částky životního minima

Vláda nařizuje podle § 7 zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ve znění zákona č. 118/1995 Sb.:

§ 1

Částka životního minima, která se považuje podle zákona o životním minimu¹⁾ za potřebnou k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb občana,²⁾ činí měsíčně

- a) 1320 Kč, jde-li o dítě do 6 let věku,
- b) 1460 Kč, jde-li o dítě od 6 do 10 let věku,
- c) 1730 Kč, jde-li o dítě od 10 do 15 let věku,
- d) 1900 Kč, jde-li o nezaopatřené dítě od 15 do 26 let věku,
- e) 1800 Kč u ostatních občanů.

§ 2

Částka životního minima, která se považuje podle zákona o životním minimu¹⁾ za potřebnou k zajištění nezbytných nákladů na domácnost,³⁾ činí měsíčně

- a) 860 Kč, jde-li o jednotlivce,
- b) 1130 Kč, žijí-li v domácnosti dvě osoby,
- c) 1400 Kč, žijí-li v domácnosti tři nebo čtyři osoby,
- d) 1580 Kč, žije-li v domácnosti pět nebo více osob.

§ 3

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1996.

Předseda vlády:

Prof. Ing. **Klaus** CSc. v. r.

Ministr práce a sociálních věcí:

Ing. **Vodička** v. r.

¹⁾ Zákon č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ve znění zákona ČNR č. 10/1993 Sb., zákona č. 84/1993 Sb. a zákona č. 118/1995 Sb.

²⁾ § 3 odst. 2 zákona č. 463/1991 Sb.

³⁾ § 3 odst. 3 zákona č. 463/1991 Sb.

282

VYHLÁŠKA

Ministerstva práce a sociálních věcí

ze dne 17. listopadu 1995,

kteřou se mění a doplňuje vyhláška Ústřední rady odborů č. 165/1979 Sb., o nemocenském pojištění některých pracovníků a o poskytování dávek nemocenského pojištění občanům ve zvláštních případech, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška Ústřední rady odborů č. 143/1965 Sb., o poskytování peněžitých dávek v nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a vyhláška Federálního ministerstva práce a sociálních věcí a Ústřední rady odborů č. 51/1973 Sb., o úpravě některých poměrů pěstounů vykonávajících pěstounskou péči ve zvláštních zařízeních

Ministerstvo práce a sociálních věcí stanoví podle § 51a zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění zákona České národní rady č. 37/1993 Sb.:

Čl. I

Vyhláška Ústřední rady odborů č. 165/1979 Sb., o nemocenském pojištění některých pracovníků a o poskytování dávek nemocenského pojištění občanům ve zvláštních případech, ve znění vyhlášky č. 155/1983 Sb., vyhlášky č. 79/1984 Sb., vyhlášky č. 135/1984 Sb., vyhlášky č. 59/1987 Sb., vyhlášky č. 148/1988 Sb., vyhlášky č. 123/1990 Sb., vyhlášky č. 263/1990 Sb., vyhlášky č. 501/1990 Sb., zákona č. 306/1991 Sb., zákona České národní rady č. 582/1991 Sb., zákona České národní rady č. 590/1992 Sb., vyhlášky č. 30/1993 Sb., zákona České národní rady č. 37/1993 Sb., vyhlášky č. 312/1993 Sb., vyhlášky č. 196/1994 Sb., vyhlášky č. 248/1994 Sb. a vyhlášky č. 207/1995 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. § 1 písm. k) a l) zní:

- „k) pěstounů, kteří vykonávají pěstounskou péči ve zvláštních zařízeních (oddíl třináctý),
l) poslanců Poslanecké sněmovny a senátorů Senátu Parlamentu (oddíl čtrnáctý),“.

2. V § 5 se slova „pro nemoc nebo úraz nebo z důvodu lázeňské péče“ nahrazují slovy včetně poznámky č. 41) „podle zvláštního předpisu⁴¹⁾“

⁴¹⁾ § 2 vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení.“.

3. V § 18 se slovo „organizace“ nahrazuje slovem „zaměstnavatele“.

4. V § 19 odst. 2 písm. a), v § 28 odst. 2 písm. a), v § 69 odst. 2 písm. a) a v § 81 odst. 2 písm. a) se slova „pro nemoc nebo úraz nebo z důvodu poskytování lázeňské péče“ nahrazují slovy „uznaná podle zvláštního předpisu⁴¹⁾“.

5. V § 19 odst. 2 písm. e), v § 28 odst. 2 písm. d), v § 69 odst. 2 písm. e) a v § 81 odst. 2 písm. e) se za slova „rodičovský příspěvek“ vkládají slova „při péči o dítě do tří let věku“.

6. § 19 odst. 3 zní:

„(3) Pojištění zaměstnance na nepravdělnou výpomoc podle odstavců 1 a 2 nevznikne, pokud jeho pracovní poměr má charakter nahodilého jednorázového zaměstnání, které podle ujednání nemělo trvat a ani netrvalo déle než sedm kalendářních dnů po sobě jdoucích.“.

7. V § 19 odst. 4 se za slovem „pojištěného“ čárka nahrazuje středníkem a slova „pokud jeho pracovní poměr neměl charakter příležitostného zaměstnání“ se nahrazují slovy „to však neplatí, nevzniklo-li zaměstnání na nepravdělnou výpomoc pojištění z důvodů uvedených v odstavci 3“.

8. § 28 odst. 3 zní:

„(3) Pojištění člena družstva podle odstavců 1 a 2 nevznikne, pokud jeho vztah k družstvu, na jehož základě je odměňován, má charakter nahodilého jednorázového zaměstnání, které podle ujednání nemělo trvat a ani netrvalo déle než sedm kalendářních dnů po sobě jdoucích.“.

9. V § 28 odst. 4 se za slovem „pojištěného“ čárka nahrazuje středníkem a slova „pokud jeho vztah k družstvu, na jehož základě je družstvem odměňován, neměl charakter příležitostného zaměstnání“ se nahrazují slovy „to však neplatí, nevzniklo-li členu družstva pojištění z důvodů uvedených v odstavci 3“.

10. V § 29 se ve větě druhé slova „její rozsah ani odměna za ni nejsou předem určeny“ nahrazují slovy „výše odměny za ni není předem určena“.

11. § 46 písm. c) včetně poznámky č. 42) zní:

„c) studenti a žáci jiných škol nebo kurzů, jestliže studium nebo výuka na nich se pro účely důchodového pojištění⁴²⁾ považuje z důvodu svého roz-

sahu a úrovně za studium na středních nebo vysokých školách,

⁴²⁾ § 108 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.“

12. V § 46 písm. d) se slova „podle rozhodnutí příslušného orgánu státní správy je takové studium postaveno na roveň studiu“ nahrazují slovy včetně poznámky č. 43) „se takové studium pro účely důchodového pojištění⁴³⁾ považuje za studium

⁴³⁾ § 21 písm. a) část věty za středníkem zákona č. 155/1995 Sb.“

13. V § 63 písm. d) se vypouštějí slova „školené v oboru působnosti federálního ministerstva národní obrany“.

14. V § 64 odst. 1 se slova „kteří vykonávají funkci dlouhodobě uvolněných členů obecního zastupitelstva“ nahrazují slovy „jestliže jsou jim vypláceny odměny jako dlouhodobě uvolněným členům obecních zastupitelstev“.

15. § 68 včetně poznámky č. 15) zní:

„§ 68

Nemocenského pojištění jsou za podmínek dále stanovených účastní zaměstnanci činní na základě dohody o pracovní činnosti¹⁵⁾ (dále jen „zaměstnanci na dohodu“), jestliže tato dohoda nemá charakter nahodilého jednorázového zaměstnání, které podle ujednání nemá trvat a ani netrvalo déle než sedm kalendářních dnů po sobě jdoucích.

¹⁵⁾ § 237 zákoníku práce.“

16. V § 80 se slova „jejichž pečovatelská služba měla podle pověření trvat nebo trvala déle než sedm kalendářních dnů po sobě jdoucích a započitatelný příjem za ni měl dosáhnout nebo dosáhl aspoň 400 Kč měsíčně“ nahrazují slovy „jestliže jejich pečovatelská služba nemá charakter nahodilého jednorázového zaměstnání, které podle pověření nemá trvat a ani netrvalo déle než sedm kalendářních dnů po sobě jdoucích“.

17. V § 97 odst. 3 se za slovo „poživitelem“ vkládá slovo „plného“.

18. Oddíl třináctý v části první včetně nadpisu a poznámek č. 44) a č. 45) zní:

„ODDÍL TŘINÁCTÝ PĚSTOUNI, KTEŘÍ VYKONÁVAJÍ PĚSTOUNSKOU PÉČI VE ZVLÁŠTNÍCH ZAŘÍZENÍCH

§ 102a

Započitatelný příjem

Za započitatelný příjem pěstouna, který vykonává

pěstounskou péči ve zvláštních zařízeních,⁴⁴⁾ se považuje odměna za výkon pěstounské péče a za práce spojené s péčí o svěřené děti.⁴⁵⁾

§ 102b

Nemocenské

Pěstounu, který vykonává pěstounskou péči ve zvláštních zařízeních, se nemocenské poskytuje nejdříve ode dne, od kterého se mu při pracovní neschopnosti již neposkytuje odměna uvedená v § 102a.

⁴⁴⁾ § 12 zákona č. 50/1973 Sb., o pěstounské péči, ve znění zákona č. 118/1992 Sb.

⁴⁵⁾ Vyhláška Ministerstva práce a sociálních věcí č. 136/1993 Sb., kterou se stanoví odměna pěstouna při výkonu pěstounské péče ve zvláštních zařízeních, ve znění vyhlášky č. 206/1995 Sb.“

19. Nadpis oddílu čtrnáctého v části první zní:

„POSLANCI POSLANECKÉ SNĚMOVNY A SENÁTOŘI SENÁTU PARLAMENTU“.

20. V § 102f odst. 1 a 2 se slova „zákonodárného sboru“ nahrazují slovy „Poslanecké sněmovny“.

21. § 102f se doplňuje odstavcem 3, který zní:

„(3) Ustanovení předchozích odstavců platí obdobně pro senátory Senátu Parlamentu.“

22. V části první, s výjimkou § 1 písm. i) a oddílu jedenáctého, se slova „pracovník“ a „pracovnice“ nahrazují slovy „zaměstnanec“ a „zaměstnankyně“.

Čl. II

Vyhláška Ústřední rady odborů č. 143/1965 Sb., o poskytování peněžitých dávek v nemocenském pojištění, ve znění vyhlášky č. 95/1968 Sb., vyhlášky č. 113/1975 Sb., vyhlášky č. 165/1979 Sb., vyhlášky č. 79/1982 Sb., vyhlášky č. 154/1983 Sb., vyhlášky č. 80/1984 Sb., vyhlášky č. 134/1984 Sb., vyhlášky č. 239/1988 Sb., vyhlášky č. 263/1990 Sb., zákona České národní rady č. 582/1991 Sb., vyhlášky č. 30/1993 Sb., vyhlášky č. 313/1993 Sb., vyhlášky č. 196/1994 Sb. a vyhlášky č. 207/1995 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. V § 21 odst. 2 a v § 70 se slova „sociálním zabezpečení“ nahrazují slovy „důchodovém pojištění“.

2. V § 41 odst. 4 se na konci tečka nahrazuje čárkou a připojují tato slova: „ani nezačalo pobírat hmotné zabezpečení uchazečů o zaměstnání.“

3. § 63, § 64 odst. 1 věta druhá a odst. 4 a § 66 odst. 3 se vypouští.

4. V § 72 se v odstavci 1 za slovo „vdovský“ vkládá slovo „vdovecký“ a v odstavcích 1 a 3 se slova „ze sociálního zabezpečení“ nahrazují slovy „z důchodového pojištění“.

5. Ve všech ustanoveních se slova „pracovník“ a „pracovnice“ nahrazují slovy „zaměstnanec“ a „zaměstnankyně“.

Čl. III

Ustanovení § 2 vyhlášky Federálního ministerstva práce a sociálních věcí a Ústřední rady odborů č. 51/

/1973 Sb., o úpravě některých poměrů pěstounů vykonávajících pěstounskou péči ve zvláštních zařízeních, se vypouští.

Čl. IV

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1996.

Ministr:
Ing. **Vodička** v. r.

283

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 19. ledna 1995 byla v Káhiře podepsána Smlouva mezi Českou republikou a Egyptskou arabskou republikou o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku.

Se Smlouvou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 4. října 1995.

Smlouva na základě svého článku 28 odst. 2 vstoupila v platnost dnem 4. října 1995.

Český překlad Smlouvy se vyhláší současně.

SMLOUVA

mezi Českou republikou a Egyptskou arabskou republikou o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku

Česká republika a Egyptská arabská republika,

přejíce si uzavřít Smlouvu o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a majetku,

se dohodly takto:

Článek 1

Osoby, na které se Smlouva vztahuje

Tato smlouva se vztahuje na osoby, které mají bydliště či sídlo v jednom nebo obou smluvních státech (rezidenti).

Článek 2

Daně, na které se Smlouva vztahuje

1. Tato smlouva se uplatňuje na daně z příjmu a z majetku, ukládané jménem každého ze smluvních států nebo jeho nižších správních útvarů nebo místních úřadů, ať je způsob vybírání jakýkoli.

2. Za daně z příjmu a majetku se považují všechny daně vybírané z celkového příjmu, z celkového majetku nebo z části příjmu nebo majetku včetně daní ze zisku ze zcizení movitého nebo nemovitého majetku, daní z objemu mezd či platů vyplácených podniky a rovněž daní z přírůstku majetku.

3. Současné daně, na které se Smlouva vztahuje, jsou zejména:

a) v České republice:

- (i) daň z příjmů fyzických osob;
- (ii) daň z příjmů právnických osob;
- (iii) daň z nemovitostí;

(dále nazývané „česká daň“);

b) v Egyptě:

- (i) daň z příjmu z nemovitého majetku (včetně daně ze zemědělské půdy a daně z budov);
 - (ii) spojená daň z příjmu fyzických osob vyměřovaná podle zákona č. 157 z roku 1981 ve znění zákona č. 187 z roku 1993;
 - (iii) daň ze zisků společností;
 - (iv) rozvojová daň vyměřovaná podle zákona č. 147 z roku 1984 ve znění platných předpisů;
 - (v) dodatkové daně vyměřované jako celkové procento z výše uvedených daní nebo jinak;
- (dále nazývané „egyptská daň“).

4. Tato smlouva se bude rovněž vztahovat na jakékoliv daně stejného nebo v zásadě podobného druhu, které budou ukládány po podpisu této smlouvy vedle nebo místo současných daní. Příslušné úřady smluvních států si vzájemně sdělí podstatné změny, které budou provedeny v jejich příslušných daňových zákonech.

Článek 3

Všeobecné definice

1. Pro účely této smlouvy, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad:

- a) výraz „Česká republika“, je-li použit v zeměpisném smyslu, znamená území, na kterém Česká republika může podle českých právních předpisů a v souladu s mezinárodním právem vykonávat svá svrchovaná práva;
- b) výraz „Egypt“ znamená Egyptskou arabskou republiku, a je-li použit v zeměpisném smyslu, výraz „Egypt“ zahrnuje:
 - (i) výsostné vody, a

- (ii) mořské dno a podloží podmořských pásem přiléhajících k pobřeží, avšak za výsostnými vodami, nad nimiž Egypt vykonává svá suverénní práva v souladu s mezinárodním právem za účelem průzkumu a těžby přírodních zdrojů těchto pásem, ale pouze pokud taková osoba, majetek nebo činnost, na které se tato smlouva uplatňuje, je spojena s tímto průzkumem nebo těžbou;
- c) výrazy „jeden smluvní stát“ a „druhý smluvní stát“ označují Českou republiku nebo Egypt, podle toho, o jaký případ jde;
- d) výraz „osoba“ zahrnuje fyzickou osobu, společnost a všechna jiná sdružení osob;
- e) výraz „společnost“ označuje jakoukoliv právnickou osobu nebo nositele práv, považovaného pro účely zdanění za právnickou osobu;
- f) výrazy „podnik jednoho smluvního státu“ a „podnik druhého smluvního státu“ označují podnik provozovaný rezidentem jednoho smluvního státu nebo podnik provozovaný rezidentem druhého smluvního státu;
- g) výraz „daň“ označuje podle souvislosti českou daň nebo egyptskou daň;
- h) výraz „mezinárodní doprava“ označuje jakoukoli dopravu lodí nebo letadlem, která je provozována podnikem, jehož místo skutečného vedení je umístěno v jednom smluvním státě, vyjma případů, kdy loď nebo letadlo je provozováno jen mezi místy v druhém smluvním státě;
- i) výraz „příslušný úřad“ označuje:
- (i) v případě České republiky ministra financí České republiky nebo jeho zmocněného zástupce;
 - (ii) v případě Egypta ministra financí nebo jeho zmocněného zástupce;
- j) výraz „státní příslušník“ označuje:
- (i) každou fyzickou osobu, která je státním občanem některého smluvního státu;
 - (ii) každou právnickou osobu, osobní společnost nebo sdružení zřízené podle práva platného v některém smluvním státě.

2. Každý výraz, který není jinak definován, bude mít pro aplikaci této smlouvy smluvním státem význam, jenž mu náleží podle práva tohoto státu, které upravuje daně, na něž se vztahuje tato smlouva, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad.

Článek 4 Rezident

1. Pro účely této smlouvy výraz „rezident jednoho smluvního státu“ označuje každou osobu, která je podle práva tohoto státu podrobena v tomto státě zdanění z důvodu svého bydliště, stálého pobytu, místa vedení nebo jakéhokoli jiného kritéria podobného

druhu. Tento výraz však nezahrnuje osobu, která je podrobena zdanění v tomto státě pouze z důvodů příjmu ze zdrojů v tomto státě.

2. Jestliže fyzická osoba je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem v obou smluvních státech, bude její postavení určeno následujícím způsobem:

- a) předpokládá se, že tato osoba je rezidentem v tom státě, ve kterém má stálý byt. Jestliže má stálý byt v obou státech, předpokládá se, že je rezidentem v tom státě, ke kterému má užší osobní a hospodářské vztahy (středisko životních zájmů);
- b) jestliže nemůže být určeno, ve kterém státě má tato osoba středisko svých životních zájmů, nebo jestliže nemá stálý byt v žádném státě, předpokládá se, že je rezidentem v tom státě, ve kterém se obvykle zdržuje;
- c) jestliže se tato osoba obvykle zdržuje v obou státech nebo v žádném z nich, předpokládá se, že je rezidentem v tom státě, jehož je státním příslušníkem;
- d) jestliže je tato osoba státním příslušníkem obou států nebo žádného z nich, upraví příslušné úřady smluvních států tuto otázku vzájemnou dohodou.

3. Jestliže osoba jiná než osoba fyzická je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem v obou smluvních státech, předpokládá se, že je rezidentem v tom státě, v němž se nachází místo jejího skutečného vedení.

Článek 5 Stálá provozovna

1. Pro účely této smlouvy výraz „stálá provozovna“ označuje trvalé zařízení pro podnikání, jehož prostřednictvím podnik vykonává zcela nebo zčásti svoji činnost.

2. Výraz „stálá provozovna“ zahrnuje obzvláště:

- a) místo vedení;
- b) závod;
- c) kancelář;
- d) továrnu;
- e) dílnu;
- f) důl, naleziště nafty nebo plynu, lom nebo jakékoliv jiné místo, kde se těží přírodní zdroje;
- g) farmu nebo plantáž; a
- h) zařízení a sklady užívané jako prodejní místo.

3. Výraz „stálá provozovna“ rovněž zahrnuje:

- a) staveniště nebo stavbu, montážní nebo instalační projekt, nebo dozor nad nimi, avšak pouze trvá-li tato stavba, projekt nebo dozor déle než šest měsíců v dvanáctiměsíčním období,
- b) poskytování služeb, včetně poradenských služeb, podnikem prostřednictvím zaměstnanců nebo jiných pracovníků, avšak pouze pokud činnosti ta-

kového charakteru trvají (pro tentýž nebo spojený projekt) na území státu po jedno nebo více období přesahující v úhrnu více než šest měsíců v jakémkoli dvanáctiměsíčním období.

4. Bez ohledu na předcházející ustanovení tohoto článku se předpokládá, že výraz „stálá provozovna“ nezahrnuje:

- a) zařízení, které se využívá pouze k uskladnění nebo vystavení zboží patřícího podniku;
- b) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem uskladnění nebo vystavení;
- c) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem zpracování jiným podnikem;
- d) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik;
- e) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pro podnik pouze za účelem poskytování informací, vědeckého výzkumu nebo podobných činností, které mají pro podnik přípravný nebo pomocný charakter;
- f) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze k výkonu jakéhokoli spojené činnosti uvedených v písmenech a) až e), pokud celková činnost trvalého zařízení pro podnikání, vyplývající z tohoto spojení, má přípravný nebo pomocný charakter.

5. Jestliže, bez ohledu na ustanovení odstavců 1 a 2, osoba – jiná než nezávislý zástupce, na kterého se vztahuje odstavec 7 – jedná v jednom smluvním státě na účet podniku druhého smluvního státu a má k dispozici a obvykle používá plnou moc, která jí dovoluje uzavírat smlouvy jménem podniku, má se za to, že tento podnik má stálou provozovnu v tomto státě ve vztahu ke všem činnostem, které tato osoba provádí pro podnik, pokud činnosti této osoby nejsou omezeny na činnosti uvedené v odstavci 4, které, pokud by byly uskutečňovány prostřednictvím trvalého zařízení pro podnikání, by nezakládaly existenci stálé provozovny podle ustanovení tohoto odstavce.

6. Bez ohledu na předcházející ustanovení tohoto článku se předpokládá, že pojišťovací podnik jednoho smluvního státu má – s výjimkou zajištěného – stálou provozovnu ve druhém smluvním státě, pokud vybírá pojistné na území tohoto druhého státu nebo pojišťuje rizika tam umístěná prostřednictvím osoby jiné než nezávislý zástupce, na kterého se vztahuje odstavec 7.

7. Nemá se za to, že podnik jednoho smluvního státu má stálou provozovnu ve druhém smluvním státě jenom proto, že v tomto druhém státě vykonává svoji činnost prostřednictvím makléře, generálního komisionáře nebo jiného nezávislého zástupce, pokud tyto osoby jednají v rámci své řádné činnosti. Avšak pokud činnosti takového zástupce jsou výhradně nebo téměř výhradně vykonávány jménem tohoto podniku, ne-

bude tento zástupce považován za nezávislého ve smyslu tohoto odstavce.

8. Skutečnost, že společnost, která je rezidentem v jednom smluvním státě, ovládá společnost nebo je ovládána společností, která je rezidentem v druhém smluvním státě nebo která tam vykonává svoji činnost (ať prostřednictvím stálé provozovny, nebo jinak), neučiní sama o sobě z kterékoli této společnosti stálou provozovnu druhé společnosti.

Článek 6

Příjmy z nemovitého majetku

1. Příjmy, které pobírá rezident jednoho smluvního státu z nemovitého majetku (včetně příjmů ze zemědělství a lesnictví) umístěného ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Výraz „nemovitý majetek“ má takový význam, jaký má podle zákonů smluvního státu, v němž je tento majetek umístěn. Výraz zahrnuje v každém případě příslušenství nemovitého majetku, živý a mrtvý inventář užívaný v zemědělství a lesnictví, práva, pro která platí ustanovení občanského práva vztahující se na pozemky, právo požívání nemovitého majetku a práva na proměnlivé nebo pevné platy za těžení nebo za přivození k těžení nerostných ložisek, pramenů a jiných přírodních zdrojů; lodě a letadla se nepovažují za nemovitý majetek.

3. Ustanovení odstavce 1 platí rovněž pro příjmy z přímého užívání, nájmu nebo každého jiného způsobu užívání nemovitého majetku.

4. Ustanovení odstavců 1 a 3 platí rovněž pro příjmy z nemovitého majetku podniku a pro příjmy z nemovitého majetku užívaného k výkonu nezávislého povolání.

Článek 7

Zisky podniků

1. Zisky podniku jednoho smluvního státu podléhají zdanění jen v tomto státě, pokud podnik nevykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna. Jestliže podnik vykonává svoji činnost tímto způsobem, mohou být zisky podniku zdaněny v tomto druhém státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém je lze přičítat této stálé provozovně.

2. Jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, přisuzují se s výhradou ustanovení odstavce 3 v každém smluvním státě této stálé provozovně zisky, které by byla mohla docílit, kdyby byla jako samostatný podnik vykonávala stejné nebo obdobné činnosti za stejných nebo obdobných podmínek a byla zcela nezávislá ve styku s podnikem, jehož je stálou provozovnou.

3. Při výpočtu zisků stálé provozovny se povoluje odečíst náklady podniku, vynaložené na cíle sledované touto stálou provozovnou včetně výloh vedení a všeobecných správních výloh takto vynaložených, ať vznikly ve státě, v němž je tato stálá provozovna umístěna, či jinde.

4. Stálé provozovně se nepřičtou žádné zisky na základě skutečnosti, že pouze nakupovala zboží pro podnik.

5. Jestliže je v některém smluvním státě obvyklé stanovit zisky, které mají být přičteny stálé provozovně, na základě rozdělení celkových zisků podniku jeho různým částem, nevylučuje ustanovení odstavce 2, aby tento smluvní stát stanovil zisky, jež mají být zdaněny, tímto obvyklým rozdělením; použitý způsob rozdělení zisků musí být však takový, aby výsledek byl v souladu se zásadami stanovenými v tomto článku.

6. Zisky, které se mají přičíst stálé provozovně, se pro účely předchozích odstavců stanoví každý rok stejným způsobem, pokud neexistují dostatečné důvody pro jiný postup.

7. Jestliže zisky zahrnují příjmy, o nichž se pojednává odděleně v jiných člancích této smlouvy, nebudou ustanovení oněch článků dotčena ustanoveními tohoto článku.

Článek 8

Mezinárodní doprava

1. Zisky z provozování lodí nebo letadel v mezinárodní dopravě podléhají zdanění jen ve smluvním státě, ve kterém je umístěno sídlo skutečného vedení podniku.

2. Jestliže sídlo skutečného vedení podniku lodní dopravy je na palubě lodi, považuje se za umístěné ve smluvním státě, ve kterém se nachází domovský přístav této lodi, nebo není-li takový domovský přístav, ve smluvním státě, v němž je provozovatel lodí rezidentem.

3. Ustanovení odstavce 1 platí také pro zisky z účasti na poolu, společném provozu nebo mezinárodní provozní organizaci.

Článek 9

Sdružené podniky

Jestliže

- a) se podnik jednoho smluvního státu podílí přímo nebo nepřímo na řízení, kontrole nebo jmění podniku druhého smluvního státu, nebo
 - b) tytéž osoby se přímo nebo nepřímo podílejí na řízení, kontrole nebo jmění podniku jednoho smluvního státu i podniku druhého smluvního státu,
- a jestliže v těchto případech jsou oba podniky ve svých

obchodních nebo finančních vztazích vázány podmínkami, které dohodly nebo jim byly uloženy a které se liší od podmínek, které by byly sjednány mezi podniky nezávislými, mohou jakékoliv zisky, které by, nebýt těchto podmínek, byly docíleny jedním z podniků, ale vzhledem k těmto podmínkám docíleny nebyly, být zahrnuty do zisků tohoto podniku a následně zdaněny.

Článek 10

Dividendy

1. Dividendy vyplácené společností, která je rezidentem v jednom smluvním státě, osobě, která je rezidentem v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto dividendy však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, v němž je společnost, která je vyplácí, rezidentem, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže příjemce je skutečným vlastníkem dividend, daň takto stanovená nepřesáhne:

- a) 5 % hrubé částky dividend, jestliže skutečným vlastníkem je společnost (jiná než osobní společnost), která přímo vlastní nejméně 25 % majetku společnosti vyplácející dividendy;
- b) 15 % hrubé částky dividend ve všech ostatních případech.

3. Výraz „dividendy“, použitý v tomto článku, označuje příjmy z akcií, požitkových akcií nebo požitkových práv, kuksů, zakladatelských podílů nebo jiných práv s podílem na zisku, s výjimkou pohledávek, jakož i příjmy z práv na společnosti, které jsou podle daňových předpisů státu, v němž je společnost, která rozdělí zisk, rezidentem, postaveny na roveň příjmů z akcií.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník dividend, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, v němž je rezidentem společnost vyplácející dividendy, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání prostřednictvím stálé základny tam umístěné, a jestliže účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, se skutečně váže k této stálé provozovně nebo k této stálé základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Jestliže společnost, která je rezidentem v jednom smluvním státě, dosahuje zisky nebo příjmy z druhého smluvního státu, nemůže tento druhý stát zdanit dividendy vyplácené společností, ledaže tyto dividendy jsou vypláceny rezidentu tohoto druhého státu nebo že účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, skutečně patří ke stálé provozovně nebo stálé základně, která je umístěna v tomto druhém státě, ani podrobit nerozdělené zisky společnosti dani z nerozdělených zisků,

i když vyplácené dividendy nebo nerozdělené zisky pozůstávají zcela nebo zčásti ze zisků nebo z příjmů docílených v tomto druhém státě.

Článek 11

Úroky

1. Úroky mající zdroj v jednom smluvním státě, vyplácené rezidentu druhého smluvního státu, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Avšak tyto úroky mohou být zdaněny rovněž ve smluvním státě, v němž mají zdroj, a podle právních předpisů tohoto státu, ale pokud příjemce je skutečným vlastníkem úroků, daň takto uložená nepřesáhne 15 % hrubé částky úroků.

3. Úroky mající zdroj v jednom smluvním státě budou vyjmuty ze zdanění v tomto státě, pokud úroky jsou vypláceny:

- (i) druhému smluvnímu státu, včetně jeho nižších správních útvarů a místních úřadů;
- (ii) ústřední bance druhého smluvního státu;
- (iii) jakékoliv jiné finanční instituci nebo veřejné společnosti, pokud vláda druhého smluvního státu vlastní více než 50 % majetku této instituce nebo společnosti.

4. Výraz „úroky“, použitý v tomto článku, označuje příjmy z pohledávek jakéhokoliv druhu zajištěných i nezajištěných zástavním právem na nemovitosti nebo majících nebo nemajících právo účasti na zisku dlužníka a zvláště příjmy z vládních cenných papírů a příjmy z obligací nebo dluhopisů včetně prémie a odměn spojených s těmito cennými papíry, obligacemi nebo dluhopisy a rovněž příjmy postavené na roveň příjmům z půjčených peněz podle zákona toho státu, ve kterém mají úroky zdroj. Penále za pozdní platby se nepovažují za úroky pro účely tohoto článku.

Výraz „úroky“ nezahrnuje žádnou položku, která je považována za rozdělení zisku podle ustanovení článku 10 této smlouvy.

5. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník úroků, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají úroky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo nezávislé povolání prostřednictvím stále základny tam umístěné a jestliže pohledávka, ze které jsou úroky placeny, se skutečně váže k této stále provozovně nebo k této stále základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

6. Předpokládá se, že úroky mají zdroj v jednom smluvním státě, jestliže plátcem je tento stát sám, jeho nižší správní útvar, místní úřad nebo rezident tohoto státu. Pokud však osoba platící úroky, ať je rezidentem smluvního státu, nebo ne, má ve smluvním státě stálou provozovnu nebo stálou základnu, v jejíž souvislosti

došlo k zadlužení, z něhož je placen úrok, a tyto úroky jdou k tíži takové stále provozovny nebo stále základny, pak za zdroj takových úroků bude považován stát, v němž je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

7. Jestliže částka úroků, které se vztahují k pohledávce, z níž jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a skutečným vlastníkem úroků, nebo které jeden i druhý udržuje s třetí osobou, částku, kterou by byl smluvil plátec se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto posledně zmíněnou částku. Částka platů, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna podle právních předpisů každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 12

Licenční poplatky

1. Licenční poplatky, mající zdroj v jednom smluvním státě, vyplácené rezidentu druhého smluvního státu, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Takové licenční poplatky však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, ve kterém je jejich zdroj, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak je-li příjemce skutečným vlastníkem licenčních poplatků, částka daně takto stanovená nepřesáhne 15 % hrubé částky z licenčních poplatků.

3. Výraz „licenční poplatky“, použitý v tomto článku, označuje platby jakéhokoliv druhu obdržené jako náhrada za užití nebo za právo na užití autorského práva k dílu literárnímu, uměleckému nebo vědeckému včetně kinematografických filmů a filmů nebo nahrávek pro televizní nebo rozhlasové vysílání, patenty, ochranné známky, návrhu nebo modelu, plánu, tajného vzorce nebo výrobního postupu nebo za užití nebo za právo na užití průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení, nebo za informace, které se vztahují na zkušenosti nabyté v oblasti průmyslové, obchodní nebo vědecké.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník licenčních poplatků, který je rezidentem v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají licenční poplatky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává nezávislé povolání prostřednictvím stále základny tam umístěné a jestliže právo nebo majetek, které dávají vznik licenčním poplatkům, se skutečně vážou k této stále provozovně nebo stále základně. V tomto případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Předpokládá se, že licenční poplatky mají zdroj ve smluvním státě, jestliže plátcem je tento stát sám, jeho správní útvar, místní úřad nebo rezident tohoto

státu. Jestliže však plátce licenčních poplatků, ať je, nebo není rezidentem v některém smluvním státě, má ve smluvním státě stálou provozovnu nebo stálou základnu, ve spojení s níž vznikla povinnost platit licenční poplatky, které jdou k tíži stálé provozovně nebo stálé základně, předpokládá se, že tyto licenční poplatky mají zdroj v tom státě, ve kterém je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

6. Jestliže částka licenčních poplatků, které se vztahují na užití, právo nebo informaci, za které jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a skutečným vlastníkem, nebo které jeden i druhý udržuje s třetí osobou, částku, kterou by byl smluvil plátce se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto posledně zmíněnou částku. Částka platů, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna podle právních předpisů každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 13

Zisky ze zcizení majetku

1. Zisky, které plynou rezidentu jednoho smluvního státu ze zcizení nemovitého majetku uvedeného v článku 6, který je umístěn ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Zisky ze zcizení movitého majetku, který je částí provozního majetku stálé provozovny, jež má podnik jednoho smluvního státu v druhém smluvním státě, nebo movitého majetku, který patří ke stálé základně, kterou rezident jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě k výkonu nezávislého povolání, včetně takových zisků docílených ze zcizení takové stálé provozovny (samotné nebo spolu s celým podnikem) nebo takové stálé základny, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

3. Zisky ze zcizení lodí nebo letadel provozovaných v mezinárodní dopravě nebo movitého majetku, který slouží provozu těchto lodí nebo letadel, podléhají zdanění jen ve smluvním státě, v němž je umístěno sídlo skutečného vedení podniku.

4. Zisky ze zcizení podílů na obchodní společnosti, jejíž jmění je tvořeno přímo nebo nepřímo zejména nemovitým majetkem umístěným ve smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto státě.

5. Zisky ze zcizení podílů jiných, než jsou uvedeny v odstavci 4, které představují podíl ve výši 15 % na společnosti, která je rezidentem smluvního státu, mohou být zdaněny v tomto státě.

6. Zisky ze zcizení jiného majetku, než který je uveden v předchozích odstavcích, mohou být zdaněny v obou smluvních státech podle jejich vnitrostátních právních předpisů.

Článek 14

Nezávislá povolání

1. Příjmy, které rezident jednoho smluvního státu pobírá ze svobodného povolání nebo jiné činnosti nezávislého charakteru, podléhají zdanění jen v tomto státě, vyjma následujících případů, kdy mohou být příjmy zdaněny také v druhém smluvním státě:

- a) jestliže má pravidelně k dispozici stálou základnu ve druhém smluvním státě pro účely provozování svých činností; v takovém případě jen taková část příjmů, kterou lze přičíst této stálé základně, může být zdaněna v tomto druhém státě; nebo
- b) jestliže jeho pobyt ve druhém smluvním státě po jedno nebo více období trvá nebo přesahuje v úhrnu 183 dny v jakémkoli dvanáctiměsíčním období; v takovém případě může být zdaněna v tomto druhém státě jen taková část příjmů, které plynou z jeho činností vykonávaných v tomto druhém státě.

2. Výraz „svobodné povolání“ zahrnuje obzvláště nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, vychovatelské nebo učitelské, jakož i samostatné činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců.

Článek 15

Zaměstnání

1. Platy, mzdy a jiné podobné odměny, které rezident jednoho smluvního státu pobírá z důvodu zaměstnání, podléhají s výhradou ustanovení článků 16, 18 a 19 zdanění jen v tomto státě, pokud zaměstnání není vykonáváno v druhém smluvním státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny přijaté za ně zdaněny v tomto druhém státě.

2. Odměny, které rezident jednoho smluvního státu pobírá z důvodu zaměstnání vykonávaného v druhém smluvním státě, podléhají bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdanění jen v prvně zmíněném státě:

- a) příjemce se zdržuje v druhém státě po jedno nebo více období, která nepřesáhnou v úhrnu 183 dny v jakémkoli dvanáctiměsíčním období; a
- b) odměny jsou vypláceny zaměstnavatelem nebo za zaměstnavatele, který není rezidentem v druhém státě; a
- c) odměny nejdou k tíži stálé provozovně nebo stálé základně, které má zaměstnavatel v druhém státě.

3. Nehledě na předchozí ustanovení tohoto článku, mohou být odměny pobírané z důvodu zaměstnání vykonávaného na palubě lodi nebo letadla v mezinárodní dopravě zdaněny ve smluvním státě, v němž je umístěno sídlo skutečného vedení podniku.

Článek 16

Tantiémy

Tantiémy a podobné platy, jež rezident jednoho smluvního státu pobírá jako člen správní rady nebo jiného obdobného orgánu nebo jako úředník ve vysoké řídicí funkci společnosti, která je rezidentem v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

Článek 17

Umělci a sportovci

1. Příjmy, které pobírá rezident smluvního státu jako na veřejnosti vystupující umělec, jako divadelník, filmový, rozhlasový nebo televizní umělec nebo hudebník nebo jako sportovec z takovýchto osobně vykonávaných činností ve druhém smluvním státě, mohou být bez ohledu na ustanovení článků 14 a 15 zdaněny v tomto druhém státě.

2. Jestliže příjmy z činností osobně vykonávaných umělcem nebo sportovcem neplynou tomuto umělci nebo sportovci samému, nýbrž jiné osobě, mohou být tyto příjmy bez ohledu na ustanovení článků 7, 14 a 15 zdaněny ve smluvním státě, ve kterém umělec nebo sportovec vykonává svoji činnost.

Článek 18

Penze a annuity

1. Penze a annuity mající zdroj v jednom smluvním státě vyplácené rezidentu druhého smluvního státu mohou být zdaněny v obou smluvních státech.

2. Výraz „annuita“ znamená stanovenou částku placenou opakovaně ve stanovených lhůtách po dobu života nebo během určitého nebo zjistitelného časového období na základě závazku platit náhradou za odpovídající a plnou úhradu v penězích nebo penězi vyjádřitelnou.

Článek 19

Veřejné funkce

1.a) Odměny, jiné než penze, vyplácené jedním smluvním státem nebo nižším správním útvarem nebo místním úřadem tohoto státu fyzické osobě za služby prokazované tomuto státu nebo správnímu útvaru nebo místnímu úřadu podléhají zdanění pouze v tomto státě.

b) Takové odměny však podléhají zdanění pouze v druhém smluvním státě, jestliže služby jsou prokazovány v tomto státě a fyzická osoba, která je rezidentem tohoto státu; nebo

(i) je státním příslušníkem tohoto státu; nebo

(ii) se nestala rezidentem v tomto státě jen z důvodu poskytování těchto služeb.

2. Ustanovení článků 15, 16 a 18 se použijí na odměny a penze za služby prokazané v souvislosti

s průmyslovou nebo obchodní činností prováděnou některým smluvním státem, správním útvarem nebo místním úřadem tohoto státu.

Článek 20

Studenti, profesori a výzkumní pracovníci

1. Osoba, která je nebo byla bezprostředně před svým příjezdem do jednoho smluvního státu rezidentem v druhém smluvním státě a která se dočasně zdržuje v prvně zmíněném státě pouze:

a) jako student na univerzitě nebo škole;

b) jako obchodní praktikant nebo učeň, nebo;

c) jako příjemce daru, podpory nebo stipendia za účelem studia nebo výzkumu, poskytovaných náboženskou, charitativní, vědeckou nebo vzdělávací organizací

nebude podléhat zdanění v tomto státě z takových stipendií a podpor.

2. Odměna, kterou pobírá rezident jednoho smluvního státu za provádění výzkumu nebo za výuku během období dočasného pobytu nepřesahujícího dva roky na univerzitě, výzkumném ústavu nebo jiné podobné instituci pro vyšší vzdělání uznané vládou ve druhém smluvním státě, nebude podléhat zdanění v tomto smluvním státě.

Článek 21

Jiné příjmy

1. Příjmy rezidenta jednoho smluvního státu, ať mají zdroj kdekoliv, o nichž se nepojednává v předcházejících člancích této smlouvy, podléhají zdanění pouze v tomto státě.

2. Ustanovení odstavce 1 se nepoužije na příjmy, jiné než příjmy z nemovitého majetku, který je definován v článku 6 odst. 2, jestliže příjemce takových příjmů, který je rezidentem v některém smluvním státě, vykonává průmyslovou nebo obchodní činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stále provozovny tam umístěné nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání ze stále základny tam umístěné a jestliže právo nebo majetek, pro které se příjmy platí, jsou skutečně spojeny s takovou stálou provozovnou nebo stálou základnou. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

Článek 22

Majetek

1. Majetek představovaný nemovitým majetkem uvedeným v článku 6, který vlastní rezident jednoho smluvního státu a který je umístěn ve druhém smluvním státě, může být zdaněn v tomto druhém státě.

2. Majetek představovaný movitým majetkem, který je částí provozního majetku stále provozovny,

kterou má podnik jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě, nebo movitým majetkem, který přísluší ke stálé základně, kterou má rezident jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě k výkonu nezávislého povolání, může být zdaněn v tomto druhém státě.

3. Majetek představovaný loďmi, čluny nebo letadly, které jsou používány v mezinárodní dopravě, a movitým majetkem sloužícím k provozování takovýchto lodí, člunů nebo letadel podléhá zdanění pouze ve smluvním státě, ve kterém je umístěno skutečné vedení podniku.

4. Všechny ostatní části majetku rezidenta smluvního státu podléhají zdanění pouze v tomto státě.

Článek 23

Vyloučení dvojího zdanění

1. Jestliže rezident jednoho smluvního státu obdrží příjmy nebo vlastní majetek, které mohou být v souladu s ustanoveními této smlouvy zdaněny ve druhém smluvním státě, povolí prvně zmíněný stát snížit daň z příjmu nebo majetku tohoto rezidenta o částku rovnající se dani z příjmu nebo z majetku zaplacené v tomto druhém státě. Částka, o kterou se daň sníží, však nepřesáhne takovou část daně z příjmu nebo z majetku vypočtené před jejím snížením, která poměrně připadá na příjmy nebo majetek, které mohou být zdaněny v tomto druhém státě, podle toho, o jaký případ jde.

2. Jestliže v souladu s jakýmkoliv ustanovením této smlouvy příjmy, které plynou rezidentu jednoho smluvního státu, nebo majetek, který vlastní, jsou vyjmuty ze zdanění v tomto státě, může tento stát při výpočtu částky daně z ostatních příjmů nebo majetku tohoto rezidenta vzít v úvahu příjmy nebo majetek, které byly ze zdanění vyjmuty.

3. Pro účely snížení daně z příjmů nebo z majetku ve smluvním státě se má za to, že daň zaplacená ve druhém smluvním státě zahrnuje daň, která by byla splatná v tomto druhém smluvním státě, ale byla snížena nebo se jí tento smluvní stát vzdal v souladu s jeho zákonnými ustanoveními pro poskytování daňových úlev.

Článek 24

Zákaz diskriminace

1. Státní příslušníci jednoho smluvního státu nebudou podrobeni v druhém smluvním státě žádnému zdanění nebo povinností s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeni státní příslušníci tohoto druhého státu, kteří jsou ve stejné situaci, zejména pokud jde o rezidenci. Toto ustanovení se bez ohledu na ustanovení článku 1 uplatní rovněž na osoby, které nejsou rezidenty jednoho nebo obou smluvních států.

2. Zdanění stálé provozovny, kterou podnik jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě, nebude v tomto druhém státě nepříznivější než zdanění podniků tohoto druhého státu, které vykonávají tytéž činnosti. Toto ustanovení nebude vykládáno jako závazek jednoho smluvního státu, aby přiznal rezidentům druhého smluvního státu osobní úlevy, slevy a snížení daně z důvodu osobního stavu nebo povinností k rodině, které přiznává svým vlastním rezidentům.

3. Pokud se nebudou aplikovat ustanovení článku 9, článku 11 odst. 6 nebo článku 12 odst. 6, budou úroky, licenční poplatky a jiné výlohy placené podnikem jednoho smluvního státu rezidentu druhého smluvního státu odčitatelné pro účely stanovení zdanitelných zisků tohoto podniku za stejných podmínek, jako kdyby byly placeny rezidentu prvně zmíněného státu. Podobně jakékoliv dluhy podniku jednoho smluvního státu vůči rezidentu druhého smluvního státu budou pro účely stanovení zdanitelného majetku takového podniku odčitatelné za stejných podmínek, jako kdyby byly smlouveny vůči rezidentu prvně zmíněného státu.

4. Podniky jednoho smluvního státu, jejichž jmění je zcela nebo zčásti, přímo nebo nepřímo vlastněno o nebo kontrolováno jedním nebo více rezidenty druhého smluvního státu, nebudou podrobeny v prvně zmíněném smluvním státě žádnému zdanění nebo povinností s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeny jiné podobné podniky tohoto prvně zmíněného státu.

5. Ustanovení tohoto článku se bez ohledu na ustanovení článku 2 vztahují na daně jakéhokoliv druhu a pojmenování.

Článek 25

Řešení případů dohodou

1. Jestliže se osoba domnívá, že opatření jednoho nebo obou smluvních států vedou nebo povedou u ní ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními této smlouvy, může nezávisle na opravných prostředcích, které poskytuje vnitrostátní právo těchto států, předložit svůj případ příslušnému úřadu smluvního státu, jehož je rezidentem, nebo jestliže případ spadá pod článek 24 odst. 1, úřadu smluvního státu, jehož je státním příslušníkem. Případ musí být předložen do tří let od prvního oznámení opatření, které vede ke zdanění, jež není v souladu s ustanoveními této smlouvy.

2. Jestliže bude příslušný úřad považovat námitku za oprávněnou a nebude-li sám schopen najít uspokojivé řešení, bude se snažit, aby případ vyřešil vzájemnou dohodou s příslušným úřadem druhého smluvního státu tak, aby se vyloučilo zdanění, které není ve shodě s touto smlouvou.

3. Příslušné úřady smluvních států se budou snažit vyřešit vzájemnou dohodou obtíže nebo pochybnosti, které mohou vzniknout při výkladu nebo aplikaci této smlouvy. Mohou spolu rovněž konzultovat za účelem zamezení dvojího zdanění v případech neupravených ve Smlouvě.

4. Jeden smluvní stát nezvýší po uplynutí lhůty stanovené v jeho vnitrostátních předpisech a v žádném případě po pěti letech od konce zdaňovacího období, ve kterém byl získán příslušný příjem, daňový základ rezidentu kteréhokoliv smluvního státu tím, že by do něho zahrnul příjmy, které již byly zdaněny v druhém smluvním státě. Tento odstavec se nepoužije v případě podvodu, vědomého zanedbání nebo nedbalosti.

5. Příslušné úřady smluvních států mohou vejít v přímý styk za účelem dosažení dohody ve smyslu předchozích odstavců. Jestliže se ústní výměna názorů jeví pro dosažení dohody účelnou, může se taková výměna názorů uskutečnit prostřednictvím komise složené ze zástupců příslušných úřadů smluvních států.

Článek 26

Výměna informací

1. Příslušné úřady smluvních států si budou vyměňovat informace nutné pro provádění ustanovení této smlouvy nebo vnitrostátních právních předpisů smluvních států, které se vztahují na daně, jež jsou předmětem této smlouvy, pokud zdanění, které upravují, není v rozporu s touto smlouvou. Výměna informací není omezena článkem 1. Veškeré informace obdržené smluvním státem budou udržovány v tajnosti stejným způsobem jako informace získané podle vnitrostátních zákonů tohoto státu a budou sděleny pouze osobám nebo úřadům (včetně soudů a správních úřadů), které se zabývají vyměřováním nebo vybíráním daní, na něž se vztahuje tato smlouva, vymáháním nebo restitním stíháním ve věci těchto daní nebo rozhodováním o odvoláních. Tyto osoby nebo úřady použijí takovéto informace jen k těmto účelům. Mohou uplatnit tyto informace při veřejných soudních řízeních nebo v právních rozhodnutích.

2. Ustanovení odstavce 1 nebudou v žádném případě vykládána tak, že ukládají některému smluvnímu státu povinnost:

- provést správní opatření, která by porušovala právní předpisy nebo správní praxi tohoto nebo druhého smluvního státu;
- sdělit informace, které by nemohly být získány na základě právních předpisů nebo v normálním správním řízení tohoto nebo druhého smluvního státu;

Za Českou republiku:

Václav **Klaus** v. r.
předseda vlády

- sdělit informace, které by odhalily obchodní, podnikové, průmyslové, komerční nebo profesní tajemství nebo obchodní postup, nebo informace, jejichž sdělení by bylo v rozporu s veřejným pořádkem.

Článek 27

Diplomaté a konzulární úředníci

Žádná ustanovení této smlouvy se nedotýkají daňových výsad, které přísluší diplomatům nebo konzulárním úředníkům podle obecných pravidel mezinárodního práva nebo na základě ustanovení zvláštních dohod.

Článek 28

Vstup v platnost

1. Tato smlouva podléhá ratifikaci a ratifikační listiny budou vyměněny v Praze co nejdříve.

2. Smlouva nabude platnosti výměnou ratifikačních listin a její ustanovení se budou uplatňovat:

- pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na příjmy vyplácené nebo připisované k 1. lednu nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž Smlouva vstoupí v platnost;
- pokud jde o ostatní daně z příjmu a daně z majetku, na daně ukládané za každý daňový rok začínající 1. ledna nebo později kalendářního roku následujícího po roce, v němž Smlouva vstoupí v platnost.

Článek 29

Výpověď

Tato smlouva zůstane v platnosti, dokud nebude vypovězena některým smluvním státem. Každý smluvní stát může Smlouvu písemně vypovědět diplomatickou cestou nejméně šest měsíců před koncem každého kalendářního roku následujícího po uplynutí pěti let od data vstupu v platnost této smlouvy. V tomto případě se Smlouva přestane uplatňovat:

- pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na příjmy vyplácené nebo připisované k 1. lednu nebo později v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď;
- pokud jde o ostatní daně z příjmu a daně z majetku, na daně ukládané za každý daňový rok počínající 1. ledna nebo později kalendářního roku následujícího po roce, v němž byla dána výpověď.

Na důkaz toho podepsaní, k tomu řádně zmocněni, podepsali tuto smlouvu.

Dáno ve dvojím vyhotovení v Káhiře dne 19. ledna 1995 v anglickém jazyce.

Za Egyptskou arabskou republiku:

Átef **Sedki** v. r.
předseda vlády

OPATŘENÍ ÚSTŘEDNÍCH ORGÁNŮ

Ministerstvo financí

vydalo podle § 4 odst. 2 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, **opatření č. j. 283/58 841/1995** ze dne 27. října 1995, **kterým se doplňuje opatření č. j. V/2-31 393/1992, kterým se stanoví účetní výkazy pro rozpočtové a příspěvkové organizace a obce.** Tímto doplňkem se stanoví změny v účetním výkazu „Výkaz o plnění příjmů a výdajů rozpočtových organizací (Úč RO 2/04)“, „Rozvaha rozpočtových a příspěvkových organizací (Rozvaha Úč ROPO 3-02)“, ve „Výkazu zisku a ztráty (Výsledovka Úč ROPO 4-02)“ a ve výkazu „Roční přehled aktiv a pasív obcí (Malé obce Úč-6-01)“.

Opatření nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Opatření bude uveřejněno ve Finančním zpravodaji. Do doby uveřejnění lze do opatření nahlédnout na Ministerstvu financí, Letenská 15, 118 10 Praha 1.

Česká národní banka

vydala podle § 15 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách

1. **opatření č. 3** ze dne 5. října 1995 o kapitálové přiměřenosti bank,
2. **opatření č. 4** ze dne 5. října 1995 o úvěrové angažovanosti bank.

Tato opatření nabývají účinnosti dnem 1. ledna 1996.

Těmito opatřeními se zrušují:

1. opatření České národní banky č. 8/1993 ze dne 15. dubna 1993, o kapitálové přiměřenosti bank, vyhlášené v částce 38/1993 Sb.,
2. opatření České národní banky č. 9/1993 ze dne 15. dubna 1993, o úvěrové angažovanosti bank, vyhlášené v částce 38/1993 Sb.

Opatření České národní banky č. 3/1995 a opatření České národní banky č. 4/1995 jsou uveřejněna ve Věstníku České národní banky v částce 25, ročník 1995, vydané dne 13. listopadu 1995. Lze do nich nahlédnout v ústředí a pobočkách České národní banky.

Vydává a tiskne: Ministerstvo vnitra, odbor vydavatelství a tisku, Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 00 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 - **Redakce:** Nad štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7 - Holešovice, telefon: (02) 37 69 71 a 37 88 77, fax (02) 37 88 77 - **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků - SEVT, a. s., Pod plynojemem 93, 180 00 Praha 8, telefon (02) 663 100 71 l. 154-159, fax (02) 683 19 86. Objednávky do zahraničí (mimo Slovenské republiky) vyřizuje ARTIA-PEGAS PRESS, s. r. o., Národní 25, 111 21 Praha 1, telefon (02) 26 20 81, fax (02) 242 278 72. Objednávky v Slovenskej republike prijíma a titul distribuuje Magnet Press Slovakia, s. r. o., Grösslingova 62, 811 09 Bratislava, telefon (07) 32 30 56, kl. 54, tel./fax (07) 36 13 90 - **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 1300,- Kč, druhá záloha 900,- Kč, třetí záloha 400,- Kč) - Vychází podle potřeby.

Distribuce: předplatné, jednotlivé částky na objednávku i za hotové - SEVT, a. s., Pod plynojemem 93, 180 00 Praha 8, telefon (02) 663 100 71, l. 154-159; drobný prodej v prodejnách SEVT, a. s., - Praha 5 - Smíchov, Elišky Peškové 14, tel. (02) 24 51 01 09 - Praha 4, Jihlavská 405, tel. (02) 692 82 87 - Karlovy Vary, Sokolovská 53, tel. (017) 460 72 - Brno, Česká 14, tel. (05) 422 139 62 - Ostrava, Dr. Šmerala 27, tel. (069) 22 63 42 a ve vybraných knihkupectvích. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány předplatitelům neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zařizování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. Lhůta pro uplatnění reklamaci je stanovena na 15 dnů od data rozeslání, po této lhůtě jsou reklamace vyřizovány jako běžné objednávky za úhradu. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo bez lomítka (fyzická osoba) a kmenové číslo předplatitele. **Podávání novinových zásilek** povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha č. j. 1173/93 ze dne 9. dubna 1993. Podávání novinových zásilek v Slovenskej republike povolené RPP Bratislava, pošta 12, č. j. 443/94 zo dňa 27. 11. 1994.